

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové a ve věci

žalobce

prap. P. Š., nar. X
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Strouhalem,
se sídlem Čimelice, Čimelice 112, PSČ 398 04

proti
žalovanému

první náměstek policejního prezidenta
se sídlem Strojnická 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2021, č. j. PPR-22477-55/ČJ-2014-990131,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2021, č. j. PPR-22477-55/ČJ-2014-990131, se ve výroku II. zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Strouhala, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí, a to pouze jeho výroku pod bodem II., jímž bylo žalobci přiznáno právo na náhradu nákladů řízení podle § 177 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o služebním poměru“) ve výši 8 321 Kč (dále též „nákladový výrok“ či „žalobou napadený výrok“).
2. Přičemž žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný ve výroku pod bodem I. zrušil rozhodnutí ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby ve věcech služebního poměru (dále též „prvostupňový správní orgán“) pod č. 734/2014 ze dne 23. června 2014, jímž byla podle § 125 odst. 1 ve spojení s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru zamítnuta žádost žalobce o doplatek služebního příjmu za nařízenou službu přesčas v důležitém zájmu služby v rozsahu 150 hodin v období od 27. září 2010 do 27. září 2013, současně byla za nařízenou službu přesčas konanou podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru v období od 1. ledna 2007 do 26. září 2009 vznesena námitka promlčení; a taktéž žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ve výroku pod bodem II. přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení podle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru, jak uvedeno shora v bodě 1 rozsudku.
3. Jelikož žalobce v dané věci požadoval po soudu zrušení výroku pod bodem II. žalobou napadeného rozhodnutí, bude se soud v tomto rozsudku dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., o soudním řízení správním, ve znění rozhodném (dále jen „s. ř. s.“), soustředit toliko na přezkum nákladového výroku v mezích žalobou uplatněných bodů. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí tento výrok odůvodnil nejprve poukazem na spisový materiál s tím, že žalobce uplatnil nárok na náhradu nákladů řízení dne 2. 7. 2014 v odvolání, v souladu s § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru. Konstatoval, že žalobce byl v dotčeném správním řízení úspěšný, neboť žalovaný prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil služebnímu funkcionáři, který prvostupňové rozhodnutí vydal. Přiznané náklady řízení žalobci vyčíslil částkou 8 321 Kč s tím, že tato sestává z mimosmluvní odměny (za 5 úkonů po 1 000 Kč); náhrady hotových výdajů (za 5 úkonů po 300 Kč) ve výši 1 500 Kč; náhrady jízdného ve výši 1 221 Kč a náhrady za promeškaný čas ve výši 600 Kč. Poté jednotlivé shora přiznané položky vysvětlil. Žalovaný uvedl, že podle § 13 odst. 1 a odst. 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), žalobce požadoval náhradu jízdních výdajů, a to s ohledem na přiložené cestovní příkazy k vyjádření ze dne 17. 2. 2021, za jízdu uskutečněnou dne 29. 9. 2014 a 27. 8. 2015 k jednání senátu poradní komise policejního prezidenta a k seznámení se se spisovým materiálem. Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že se výše uvedená jednání konala v sídle Policejního prezidia České republiky, Strojnická 27, 170 00 Praha 7. Délka jedné trasy uskutečněné dne 29. 9. 2014 byla stanovena na 111 km, což bylo ověřeno plánovačem tras na portálu www.mapy.cz a www.google.cz/maps. Ve vztahu k jízdě uskutečněné dne 29. 9. 2014 výše náhrady nákladů řízení byla za jízdu ze sídla advokátní kanceláře zmocněnce v Písku do místa konání úkonu v sídle Policejního

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

prezidia ČR, při vzdálenosti 111 km, při průměrné spotřebě vozidla 5 l/100 km (ověřeno dle technického průkazu vozidla), ceně nafty ve výši 36 Kč/l a opotřebení vozidla 3,70 Kč/km dle vyhlášky č. 435/2013 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad (dále jen „vyhláška o cestovních náhradách“) vyčíslena ve výši 1 221 Kč, za cestu tam i zpět. Žalovaný přiznal žalobci náhradu za promeškaný čas strávený cestou do místa konání úkonu a zpět dle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu, ve výši 600 Kč (tj. 100 Kč za každou započatou půlhodinu).

4. Ve vztahu k jízdě zmocněnce uskutečněné dne 27. 8. 2015 k jednání senátu poradní komise a k seznámení se se spisovým materiálem žalovaný nepřiznal žalobci finanční náhradu za jízdné a za promeškaný čas, jelikož mu bylo z úřední činnosti známo, že zmocněnec měl v období od 9. 2. 2015 do 8. 3. 2018 zřízenou pobočku advokátní kanceláře v Myslíkově ulici 23, Praha 1. Upozornil na § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, dle něž advokátovi náleží náhrada za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby při úkonech v místech, které nejsou sídlem či bydlištěm advokáta. Vyložil, že *a contrario* je zřejmé, že je-li úkon prováděn v místě sídla advokáta, náhrada za promeškaný čas a ani za jízdní výdaje mu nepřísluší. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 2 Tzn 10/95 ze dne 23. 11. 1995, ve kterém se Nejvyšší soud vyjádřil k ustanovení § 18 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu [nyní § 13 odst. 1 advokátního tarifu] a na komentář k advokátnímu tarifu, ze kterého vyplývá, že: „Podle § 16 odst. 1 etického kodexu České advokátní komory je advokát povinen vykonávat advokacii především ve svém sídle. Totéž ustanovení mu však současně dovoluje zřídit pobočku... Za sídlo advokáta lze tedy považovat i jím zřízenou pobočku.“ (viz Balík, S., Diblíková, L., Havlíček, K. a kol. *Vyhláška o advokátním tarifu: Komentář*. Wolters Kluwer.). Žalovaný rovněž odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 2. 2018, sp. zn. 5 Ad 22/2014, ve kterém se soud vyjádřil následovně: „Za situace, kdy právní zástupce žalobce má v Praze založenou a využívá svou pobočku, dospěl soud k závěru, že náklady řízení uplatněné formou cestovního z Písku do Prahy nejsou v daném řízení účelně vynaloženými náklady.“
5. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí k návrhu žalobce vyslechnout advokáta Mgr. M. Prossera konstatoval, že ani případné prohlášení Mgr. M. Prossera o zmocněncem uskutečněné cestě dne 27. 8. 2015 ze sídla advokátní kanceláře zmocněnce nic nemění na faktu, že nelze jízdní výdaje shledat za účelně vynaložené náklady v tomto řízení. Z tohoto důvodu žalovaný považoval provedení výsledku Mgr. M. Prossera za nadbytečné.
6. Závěrem shrnul, že žalobci bylo vyhověno v jeho návrhu na přiznání náhrady nákladů řízení, nikoliv však v jím požadované výši 10 793 Kč.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného, ústní jednání

7. Žalobce v žalobě nejprve v obecné rovině namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je, co se týče odůvodnění výroku pod bodem II., nepřezkoumatelné, nerespektuje judikaturu Nejvyššího správního soudu, jakož i ani další judikaturu, hodnocení skutečností a důkazů je naprosto v příkrém rozporu s logikou; dále, že ve věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový

stav, věc byla i po právní stránce nesprávně posouzena a ve správním řízení došlo k závažnému porušení procesních předpisů.

8. Žalobce namítal, že nákladovým výrokem žalobou napadeného rozhodnutí mu nebyla přiznána náhrada nákladů za cestu dne 27. 8. 2015 s odůvodněním, že právní zástupce žalobce měl zřízenou pobočku v Praze, a proto nejde o účelně vynaložený náklad. Žalobce uvedl, že právní zástupce žalobce se účastnil jednání senátu poradní komise a bránil práva žalobce. Právní zástupce žalobce k tomuto jednání cestoval z místa tehdejšího sídla Písek, Třída Přátelství 1960. Nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že se nejedná o účelně vynaložený náklad, když měl právní zástupce žalobce zřízenou pobočku v Praze. Žalobce v takovém hodnocení spatřoval rozpor s právní úpravou a skutečným skutkovým stavem.
9. Nesouhlasil s odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný odmítl vyslechnout advokáta Mgr. M. Prossera. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že ani případné prohlášení Mgr. M. Prossera o zmocněncem uskutečněné cestě dne 27. 8. 2015 ze sídla advokátní kanceláře zmocněnce nic nemění na faktu, že nelze jízdní výdaje shledat za účelně vynaložené náklady v tomto řízení. Žalobce byl přesvědčený, že žalovaného nezajímá skutečný skutkový stav a ani právní posouzení, tvrzení žalovaného považoval za rozporné se zákonem. Žalobce poukázal na chybné datum v odůvodnění napadeného rozhodnutí a konstatoval, že žalovanému neadresoval žádné vyjádření datované 17. 2. 2021, ale 16. 2. 2021.
10. V souvislosti s výše uvedeným žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2021, č. j. 8 As 61/2019–72, v němž se tento soud ztotožnil s názorem žalobce, že advokátovi náleží náhrada jízdních výdajů, které odpovídají skutečně ujeté vzdálenosti, pakliže prokáže, že je účelně vynaložil v souvislosti s poskytnutím právní služby; přitom není rozhodující, zda advokát cestoval do místa právního úkonu ze sídla advokátní kanceláře nebo z její pobočky; záleží na advokátovi, aby prokázal, že cestoval z místa odlišného od jeho sídla zapsaného v seznamu advokátů vedeného Českou advokátní komorou. Žalobce byl přesvědčený, že prokázal, že uskutečnil cestu dne 27. 8. 2015 z místa tehdejšího sídla v Písku, a to mimo jiné i cestovním příkazem. Žalobce navíc navrhl, aby byl vyslechnut Mgr. M. Prosser k charakteru pobočky právního zástupce žalobce. Žalovaný však tyto skutečnosti ignoroval a rezignoval na zjištění okolností ohledně cest a charakteru pobočky. Žalobce uvedl, že pro žalovaného v rozporu s výše citovaným rozsudkem postačuje pouze existence pobočky k tomu, aby cestovní náklady nepřiznal. Tento postup žalovaného považuje v rozporu s ustanovením § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru a § 2 odst. 1, 2, 3, 4; § 3; § 6 odst. 2; § 7 odst. 1 a 2 a § 8 odst. 1 správního řádu.
11. Žalobce zopakoval, že žalovaný nedoložil, natož aby prokázal, že by advokát konal cestu z jiného místa, než uváděl. Postup žalovaného se zakládá pouze na existenci pobočky/sídla, v tom žalobce spatřoval osobní zaujetí vůči osobě advokáta, který úspěšně zastupuje příslušníky PČR. Žalobce uvedl, že právní zástupce měl v Písku na stejné adrese i bydliště, již toto samo o sobě dle žalobce nevyvolává žádné pochybnosti, neboť z místa, kde bydlí (kde má i sídlo) tak se do bydliště i vrací. Dle žalobce bylo žalovanému také známo, že z Písku cestovali i zaměstnanci právního zástupce žalobce. Tito zaměstnanci uvedli, že cestovali z místa sídla (Písku) a Městský soud v Praze toto akceptoval. Dále žalobce uvedl, že právní zástupce žalobce je samostatným advokátem, sídlo advokátní kanceláře měl

v Písku, kde vykonával právní služby a nemohl být tedy na dvou místech zároveň. S ohledem na výše uvedené má žalobce za to, že z § 13 odst. 5, § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, vyplývá, že se cestovní náhrady stanovují z místa bydliště/sídla do místa úkonu. Žalobce poukázal na rozsudky Městského soudu v Praze č. j. 11 Ad 23/2015 ze dne 18. 1. 2019 a č. j. 5 Ad 8/2015 ze dne 26. 11. 2018, v nichž bylo rozhodnuto o nákladech cestovních náhrad koncipientů právního zástupce žalobce z Písku. Žalobce rovněž poukázal na další rozsudky Městského soudu v Praze č. j. 11 Ad 22/2017 a č.j. 3 Ad 13/2015, v nichž soud rozhodl o nákladech, včetně cestovního z Písku, a to i v době, kdy právní zástupce již měl evidovanou pobočku.

12. Žalobce navrhoval, aby soud žalobou napadené rozhodnutí v napadeném výroku zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 24. 6. 2021 odmítl veškeré žalobní námitky a zdůraznil, že nese odpovědnost za hospodárné nakládání s finančními prostředky České republiky. Žalovaný měl za to, že o důvodech nepřiznání náhrady cestovních nákladů je vyčerpávajícím způsobem pojednáno v žalobou napadeném rozhodnutí, na které plně odkázal, přičemž k námitkám žalobce doplnil následující. K žalobní námitce, že žalovaný nedoložil, že žalobce uskutečnil cestu na jednání senátu poradní komise z jiného místa, uvedl, že není povinen doložit a prokázat, odkud zmocněnec na místo konání úkonu cestoval, neboť tuto skutečnost musí tvrdit a prokázat žalobce, resp. jeho zmocněnec. Ačkoliv je žalovaný při posuzování náhrady nákladů řízení povinen respektovat § 180 zákona o služebním poměru a zjistit skutkový stav věci, nelze tuto povinnost uplatňovat ve vztahu k přiznání jízdních výdajů, které požaduje žalobce, když je to právě zmocněnec, kdo má vyčíslit a prokázat výši požadovaných jízdních výdajů a též to, zda byly vynaloženy účelně. Žalobce na výzvu žalovaného předložil cestovní příkaz k cestě zmocněnce ze sídla jeho advokátní kanceláře v Písku do sídla žalovaného v Praze, nicméně žalovanému je jak z úřední činnosti, tak i z podání zmocněnce známo, že v době konání ústního jednání ve věci měl zmocněnec zřízenou pobočku advokátní kanceláře v Myslíkově ulici 23, Praha 1. Dle žalovaného, pokud je informace o zřízení pobočky zmocněncem veřejně proklamována, dává tím advokát najevo, že zde poskytuje právní služby, a není důvod z tohoto údaje nevycházet. Zřízení pobočky je svobodnou volbou advokáta, přičemž případnou ztrátu advokáta spočívající v neúčtování cestovních náhrad za cestu do místa, v němž má pobočku, vyvažují výhody, které mu existence dobrovolně zřízené pobočky přináší, zde žalovaný odkázal na usnesení Krajského soudu v Plzni sp. zn. 13 Co 205/2015 ze dne 18. 6. 2015. Žalovaný konstatoval, že v souladu s konstantní judikaturou správních soudů bylo zcela namístě posoudit též účelnost požadovaných cestovních náhrad a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 148-2017 ze dne 14. 6. 2018: „bylo třeba posoudit, zda byly předmětné výdaje v souvislosti s účastí u jednání skutečně vynaloženy, zda byly vynaloženy účelně a zda je dána dostatečná souvislost mezi jejich vynaložením a konáním ústního jednání.“ Žalovaný setrval na svém názoru, že náklady řízení uplatněné v podobě cestovního z Písku do Prahy v projednávané věci nejsou účelně vynaloženými náklady, a odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 5 Ad 22/2014 ze dne 9. 2. 2018. S ohledem na tuto skutečnost, by případný výsledek Mgr. M. Prossera byl dle žalovaného nadbytečný. Žalovaný uvedl, že pokud měl zmocněnec zřízenou pobočku v Praze, dával tím veřejnosti najevo, že vykonává svou advokátní praxi v Praze, a byl tedy pro své klienty dostupný v tomto městě, aniž by byli nuceni hradit zmocněnci cestovné ze sídla v Písku.

Zmocněnec tedy nemůže po svých klientech požadovat úhradu z místa sídla do místa své pobočky, jejíž charakter lze stran výkonu advokacie ztotožňovat se sídlem, neboť takový výdaj není účelně vynaložený. Z uvedeného důvodu nelze tyto náklady ani žalobci uhradit. K tvrzení žalobce, že vyjádření zmocněnce je datované dne 16. 2. 2021, nikoliv dne 17. 2. 2021, žalovaný uvedl, že se jedná toliko o chybu v psaní.

14. Dále žalovaný uvedl, že v rozsudku Nejvyššího správního soudu (č. j. 8 As 61/2019 ze dne 23. 3. 2021), na který odkázal žalobce, byla řešena náhrada jízdních výdajů v době, kdy zmocněnec měl pobočku advokátní kanceláře v Čimelicích, nikoliv, jak tomu bylo v nyní projednávaném případě, v Praze, kde se konalo předmětné jednání u správního orgánu. Žalovaný zdůraznil, že v rozsudku Nejvyššího správního soudu je ve vztahu k prokazování skutečně ujeté vzdálenosti konstatováno, že: *„projevy advokáta mají být v souvislosti s výkonem advokacie nikoliv vědomě nepravdivé. Pakliže nevyjdou v řízení najevo skutečnosti, které by zpochybnilly tvrzení advokáta o skutečně ujeté vzdálenosti, pak není důvod pochybovat o tom, že jízdní výdaje v tvrzeném rozsahu skutečně vynaložil. Ukázalo-li by se totiž, že vědomě uváděl nepravdu, hrozilo by mu případné kárné řízení.“* V duchu předmětného rozsudku by dle žalovaného mohla *ad absurdum* nastat situace, kdy by si advokát účelově zřídil sídlo či pobočku advokátní kanceláře na druhém konci republiky toliko za účelem uplatňování náhrad cestovních výdajů i v případě, že by měl v místě konání úkonu zřízenou pobočku a fakticky by v tomto městě vykonával advokacii. Žalovaný nepovažuje za spravedlivé a zákonné proplácet zmocněnci cestu z místa sídla advokátní kanceláře do místa pobočky jeho advokátní kanceláře. V intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu by dle žalovaného advokát mohl rovněž doložit doklady obsahující nepravdivé údaje, přičemž až za případné prokázání této skutečnosti by mu hrozil postih. Ačkoliv žalovaný v nyní projednávaném případě nemůže konkrétně zpochybnit doložený cestovní příkaz, shledává jej za nedostatečný pro prokázání vynaložených jízdních výdajů za cestu z Písku do Prahy, neboť žalovanému je z úřední činnosti známo, že zmocněnec požadoval přiznat v několika případech náhradu jízdních výdajů v jednom dni opakovaně, přestože ze sídla advokátní kanceláře v Písku do místa konání úkonů právní služby v Praze mohl téhož dne fakticky uskutečnit pouze jednu jízdu. Žalovaný uvedl, že žalobce cestovní náhrady prokazoval v podobě cestovního příkazu, který pro danou cestu zjevně účelově vytvořil. Žalovaný byl toho názoru, že cestovní náklady doložené toliko formou cestovního příkazu z Písku do Prahy vytvořeného zmocněncem, nejsou v případě zmocněnce jednak účelně vynaloženými náklady, jak žalovaný vysvětlil výše, a rovněž tak dostatečně neprokazují skutečnou cestu. Žalovaný uzavřel, že s ohledem na výše uvedené, neshledává rozsudek Nejvyššího správního soudu za přiléhavý na daný případ.
15. Na tvrzení žalobce, že neobjektivní přístup žalovaného vyplývá z osobního zaujetí vůči zmocněnci, o čemž svědčí např. stížnost žalovaného České advokátní komoře na zmocněnce, žalovaný uvedl následující. Podání podnětu ke kárnému řízení se zmocněncem nebylo reakcí na napadání Policie České republiky ze strany zmocněnce (dle žalobce „mstou“), nýbrž reakcí na oprávněné pochybnosti žalovaného o dodržování usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky, neboť bylo povinností žalovaného na toto chování a jednání upozornit Českou advokátní komoru. Tato stížnost ostatně dle žalovaného nebyla bezdůvodná, protože jak se zmínil sám žalobce: *„Česká advokátní komora vyzvala advokáta, aby na panelový dům nechal umístit tabulku s označením advokátní*

kanceláře, k čemuž pro nesouhlas spoluvlastníků domu nedošlo (proto právní zástupce umístil sídlo do svojí nemovitosti, která se nachází v rekonstrukci).“

16. Dále žalovaný uvedl, že se žalobcem lze souhlasit v tom, že samotná skutečnost, že zmocněnec měl na stejné adrese trvalé bydliště i zapsané sídlo advokátní kanceláře, nemůže vyvolat žádné pochybnosti (viz § 13 odst. 5 a § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu). Nicméně ve spojení s dalšími okolnostmi, které jsou žalovanému známy z úřední činnosti, zejména tím, že totožná adresa byla v rozhodné době též místem trvalého pobytu bratra zmocněnce, jedná se o byt v 7. patře panelového domu, který nebyl označen jako sídlo zmocněnce (což ostatně konstatoval i sám žalobce v žalobě), je tato skutečnost pochybná. Žalovaný setrval na svém názoru, uvedeném v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, že nepřiznal zmocněnci náhradu nákladů řízení za cestu z Písku do Prahy, protože se nejedná o účelně vynaložené náklady. Ustanovení § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu totiž jednoznačně stanoví, že advokátu náleží náhrada za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby „*při úkonech prováděných v místě, které není sídlem nebo bydlištěm advokáta, za čas strávený cestou do tohoto místa a zpět*“. A contrario je dle žalovaného zřejmé, že pokud je úkon prováděn v místě, které je sídlem advokáta, náhrada za promeškaný čas mu nenáleží. Žalovaný přestřel, že z komentářové literatury se podává, že za sídlo advokáta lze považovat i jím zřízenou pobočku. Žalovaný uzavřel, že pakliže advokát využije osobního automobilu k jízdě do místa, které je totožné se sídlem advokátní kanceláře, o účelně vynaložené náklady se nejedná, v této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 5 Ad 22/2014 ze dne 9. 2. 2018 a na stranu 11. napadeného rozhodnutí.
17. K námitce žalobce, že žalované rozhodnutí je nepřezkoumatelné, nerespektuje judikaturu správních soudů, nevypovídá se s návrhy žalobce, bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a z toho dovozeného nesprávného právního posouzení věci, žalovaný uvedl, že se jedná o obecná tvrzení nepodložená relevantní právní argumentací. A proto rovněž v obecné rovině žalovaný konstatoval, že podle jeho názoru byl v dané věci zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých podkladů žalovaný vycházel a jaké závěry z nich učinil, proč považuje skutečnosti předestírané žalobcem za nesprávné, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.
18. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
19. Na ústním jednání se nedostavili řádně předvolaní účastníci řízení. Právní zástupce žalobce sice požádal o odročení ústního jednání z důvodu, že nemůže řídit motorové vozidlo, soud však jeho žádost neshledal důvodnou, jelikož k přepravě je možno použít i jiné dopravní prostředky; navíc ústní jednání ve věci bylo nařízeno až na 10:15 hod. Právní zástupce žalobce byl o tomto rozhodnutí soudu písemně informován. Žalovaný se z ústního jednání písemně dne 22. 9. 2023 omluvil a souhlasil s provedením jednání bez jeho účasti.
20. Soud na ústním jednání k důkazu neprovedl žalobcem navržené listiny, a to zápis z jednání senátu poradní komise; cestovní příkaz; podání žalobce ze dne 16. 2. 2021; email žalobce ze dne 16. 2. 2021; potvrzení o přijetí podání žalované ze dne 16. 2. 2021, jelikož jsou součástí správního spisu, když soud při přezkumu zákonnosti rozhodnutí žalovaného vychází ze

správního spisu a správním spisem se zásadně dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 8/2008 - 117 ze dne 29. 1. 2009, č. 2383/2011 Sb. NSS); přičemž žalobce nespороval věrohodnost těchto listin.

III.

Posouzení žaloby

21. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 s. ř. s.].
22. Žaloba je důvodná.
23. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
24. Podle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru, *jestliže je účastník v řízení o odvolání, rozkladu, v obnoveném nebo přezkumném řízení úspěšný, má nárok na náhradu nákladů od bezpečnostního sboru. Jestliže má účastník v řízení úspěch jen částečný, má nárok na poměrnou náhradu nákladů. Nárok musí účastník uplatnit před ukončením řízení, a jestliže to není možné, do 3 dnů ode dne doručení rozhodnutí, jinak zaniká. Podle odstavce 1 citovaného ustanovení, při náhradě výdajů a poskytování odměn znalcům a tlumočnickům se postupuje podle zvláštního právního předpisu.*
25. Podle § 13 odst. 1 advokátního tarifu, *advokátu náleží náhrada hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s poskytnutím právní služby, zejména na soudní a jiné poplatky, cestovní výdaje, poštovné, telekomunikační poplatky, znalecké posudky a odborná vyjádření, překlady, opisy a fotokopie. Podle odstavce 3 citovaného ustanovení, advokát se může s klientem dohodnout na přiměřené paušální částce jako náhradě veškerých nebo některých hotových výdajů, jejichž vynaložení se předpokládá v souvislosti s poskytnutím právní služby. Klient pak při vyúčtování nemůže požadovat specifikaci těchto hotových výdajů a advokát nemůže požadovat náhradu těch hotových výdajů, o něž byla dohodnutá paušální částka překročena. Podle odstavce 4 citovaného ustanovení, nedohodl-li se advokát s klientem na jiné paušální částce jako náhradě výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné, činí tato částka 300 Kč na jeden úkon právní služby. Podle odstavce 5 citovaného ustanovení, není-li o výši náhrady cestovních výdajů dohodnuto jinak, řídí se výše této náhrady právními předpisy o cestovních náhradách.*
26. Podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, *advokátu náleží náhrada za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby při úkonech prováděných v místě, které není sídlem nebo bydlištěm advokáta, za čas strávený cestou do tohoto místa a zpět.*
27. Na úvod městský soud pouze pro úplnost poznamenává, že přestože žalovaný zrušil rozhodnutí prvostupňového správního orgánu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, tedy řízení na úrovni správních orgánů prozatím nebylo ukončeno, i tak je žaloba přípustná, jelikož v rozsahu žalovaných sporných nákladů řízení již bylo rozhodnuto s konečnou platností a

bylo tím zasáháno do právní sféry žalobce. Žalobou napadené rozhodnutí tak je rozhodnutím ve smyslu legislativní zkratky dle § 65 s. ř. s. (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2021, čj. 9 Ad 15/2018-85).

28. V dané věci nebylo mezi účastníky sporu o tom, že žalobci nárok na náhradu nákladů od bezpečnostního sboru dle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru náleží; žalovaný jej žalobci přiznal žalobou napadeným výrokem. Sporným však mezi účastníky byla oprávněnost a výše jednotlivých žalobcem uplatněných položek náhrad nákladů řízení; konkrétně právní posouzení nároku advokáta žalobce za cestu uskutečněnou dne 27. 8. 2015 z místa sídla jeho kanceláře v Písku do Prahy na jednání senátu poradní komise žalovaného v rámci správního řízení.
29. Soud předesílá, že žalobcem v žalobě provedené vymezení předmětu řízení (napadením toliko nákladového výroku rozhodnutí žalovaného) ovlivňuje i rozsah námitek, jimiž je soud v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s. povinen se zabývat. Tedy v dané věci je soud povinen se zabývat toliko těmi námitkami, jimiž žalobce brojil proti závěrům žalovaného týkajících se samotné náhrady nákladů správního řízení a případně tvrzeným nedostatkům v jeho procesním postupu, jež mohly vyústit v nezákonnost nákladového výroku napadeného rozhodnutí. Naopak nebylo a nemohlo být v dané věci úkolem soudu posuzovat důvodnost těch námitek, jimiž žalobce poukazoval na nezákonnost, nesprávnost či vady procesního postupu žalovaného bez souvislosti k napadenému nákladovému výroku.
30. Žalobou uplatněné námitky tedy směřovaly proti právnímu posouzení oprávněnosti žalobcem, resp. jeho zmocněncem, nárokováním položkám nákladů řízení a jejich vyčíslení. Soud předně konstatuje, že správní soudy v minulosti opakovaně potvrdily, že na řízení vedené podle zákona o služebním poměru, v tomto případě řízení o doplatek služebního příjmu za nařízený výkon služby přesčas, a na posuzování vzniku nároku na náhradu nákladů řízení dopadá primárně speciální právní úprava v zákoně o služebním poměru, konkrétně v § 177 zákona o služebním poměru, přičemž podpůrně by bylo možno aplikovat ustanovení subsidiárně použitelného správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, čj. 3 Ads 133/2012 - 19). Pravidlo obsažené v odstavci 1 uvedeného ustanovení přitom obsahově odpovídá obecnému pravidlu vyplývajícimu z § 79 odst. 3 správního řádu a stanoví, že si každý sám hradí své vlastní náklady řízení, včetně případných nákladů spojených se zastoupením účastníka. Jedinou zákonem předvídanou výjimkou jsou pak řízení vedená podle zákona o služebním poměru, jež jsou výslovně zmíněna v ustanovení § 177 odst. 2 tohoto zákona; v těchto typech řízení má účastník řízení v případě procesního úspěchu nárok na náhradu nákladů řízení od bezpečnostního sboru. Jedním z takových případů řízení, v němž se pravidlo náhrady nákladů řízení procesně úspěšnému účastníku řízení uplatní, je přitom právě odvolací řízení. Platí tedy, že byl-li účastník řízení o odvolání (alespoň zčásti) procesně úspěšný, má právu na náhradu nákladů řízení, které v řízení účelně vynaložil, a to včetně případných nákladů právního zastoupení advokátem.
31. Mezi žalobcem a žalovaným není v posuzovaném případě sporným, že žalobce byl v řízení o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí procesně úspěšný (viz výrok I. žalobou napadeného rozhodnutí) a že mu tedy nárok na náhradu nákladů tohoto řízení svědčí. Jak

bylo uvedeno výše, účastníci se neshodují v tom, zdali byl žalovaný povinen nákladovým výrokem přiznat náhradu nákladů v jiné (vyšší) výši.

32. Žalobce namítal, že žalobou napadeným nákladovým výrokem nebyla žalobci přiznána náhrada nákladů za cestu zmocněnce žalobce z místa sídla jeho advokátní kanceláře v Písku do Prahy, tedy do místa konání úkonu. Žalobce ve správním řízení nárokoval výdaje za cesty vykonané ve dnech 29. 9. 2014 a 27. 8. 2015. Za cestu dne 27. 8. 2015 nebyla žalovaným přiznána finanční náhrada za jízdné a za promeškaný čas s odůvodněním, že zmocněnec měl v této době zřízenou pobočku advokátní kanceláře v Praze. Soud v této souvislosti odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2021, č. j. 8 As 61/2019 – 72, v němž se Nejvyšší správní soud ztotožnil s názorem žalobce, že není rozhodující, zda advokát cestoval do místa právního úkonu ze sídla advokátní kanceláře nebo z její pobočky, když: „ ... Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou námitku, dle které měla žalobci náležet náhrada jízdních výdajů za nejkratší trasu k místu konání úkonu, tedy z pobočky advokátní kanceláře v Čimelicích, a nikoliv ze sídla advokátní kanceláře v Písku. Předně poznamenává, že v současné době má zástupce žalobce advokát Mgr. Václav Strouhal sídlo v Čimelicích. V době rozhodování městského soudu však měl sídlo na adrese Přátelství 1960, Písek. Advokátní tarif neupravuje otázku, zda pro účely náhrady jízdních výdajů advokáta, je rozhodné jeho sídlo či pobočka. Pouze v § 13 odst. 5 stanovuje, že není-li o výši náhrady cestovních výdajů dohodnuto jinak, řídí se výše této náhrady právními předpisy o cestovních náhradách. Tímto předpisem je myšlen zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, který v § 157 odst. 3 zakotvuje pravidlo, dle kterého přísluší zaměstnanci za každý 1 km jízdy základní náhrada a náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu, použije-li na žádost zaměstnavatele silniční motorové vozidlo s výjimkou vozidla poskytnutého zaměstnavatelem. Z citovaného ustanovení je pro účely náhrady jízdních výdajů, které advokát účelně vynaložil v souvislosti s poskytnutím právní služby (§ 13 odst. 1 advokátního tarifu), rozhodující, že je poskytována jednak základní náhrada za každý 1 km jízdy, která reflektuje faktické opotřebení vozidla, jednak náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu. Z výše uvedeného tak vyplývá, že advokátovi náleží náhrada jízdních výdajů, které odpovídají skutečně ujeté vzdálenosti, pakliže prokáže, že je účelně vynaložil v souvislosti s poskytnutím právní služby. Podle § 13 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, musí mít advokát na území České republiky sídlo, které se zapisuje do seznamu advokátů. Lze proto předpokládat, že advokát primárně bude uplatňovat náhradu cestovních výdajů právě z jeho sídla, neboť tak může efektivně doložit, jaká byla ujetá vzdálenost do místa poskytnutí právní služby. Obdobně § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu váže náhradu za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby na sídlo nebo bydliště advokáta. Nicméně není rozhodující, zda advokát cestoval ze sídla advokátní kanceláře nebo z její pobočky. Bylo by nepraktické vázat poskytnutí cestovních výdajů na jedno pevně dané místo, neboť někdy může advokát cestovat ze sídla a jindy z pobočky jeho advokátní kanceláře. Záleží potom na něm, aby prokázal, že cestoval z místa odlišného od jeho sídla zapsaného v seznamu advokátů vedeného Českou advokátní komorou. Pokud jde o otázku prokazování skutečně ujeté vzdálenosti, je třeba zdůraznit, že podle čl. 4 odst. 3 usnesení představenstva České advokátní komory ze dne 31. 10. 1996, č. 1/1997 Věstníku, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (etický kodex), mají být projevy advokáta v souvislosti s výkonem advokacie nikoliv vědomě nepravdivé. Pakliže nevýjdou v řízení najevo skutečnosti, které by zpochybnilly tvrzení advokáta o skutečně ujeté vzdálenosti, pak není důvod pochybovat o tom, že jízdní výdaje v tvrzeném rozsahu

skutečně vynaložil. Ukázalo-li by se totiž, že vědomě uváděl nepravdu, hrozilo by mu případně kárné řízení.

V nyní projednávané věci stěžovatel toliko uvedl, že by měla být náhrada jízdních výdajů poskytnuta v rozsahu Praha – Čimelice, neboť pobočka advokátní kanceláře zástupce žalobce se nachází blíž k místu konání jednání městského soudu než sídlo v Písku. Nijak však nezpochybnil tvrzení zástupce žalobce, že cesta byla vykonána z Písku, ani za tímto účelem nenavrhl žádné důkazy. Za této situace proto nelze než dospět k závěru, že skutečně ujetá vzdálenost odpovídala zástupcem žalobce tvrzené cestě mezi městským soudem a sídlem v Písku.“

33. Ve světle shora citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je tak zřejmé, že žalovaný nesprávně zmocněnci žalobce nepřiznal finanční náhradu jízdného a za promeškaný čas uplatněné jím za cestu ze sídla advokátní kanceláře v Písku do místa konání úkonu v Praze. Polemiku žalovaného o případném účelovém zřízení pobočky na druhém konci republiky či o případném doložení dokladů obsahujících nepravdivé informace shledává soud bezpředmětnou, pakliže žalovaný sám připustil, že v nyní projednávaném případě nemůže konkrétně zpochybnit doložený cestovní příkaz. Pokud v daném řízení nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by zpochybnilly tvrzení žalobce o jízdních výdajích zmocněnce (advokáta) ze sídla v Písku do místa konání úkonu v Praze, není důvod pochybovat o tom, že jízdní výdaje byly skutečně vynaloženy a nepřiznat je. Na tomto místě soud opakuje, že advokát žalobce uskutečnění sporné cesty prokazoval nejen cestovním příkazem, ale taktéž svědeckým výsledkem advokáta, v jehož sídle měl pobočku zřízení. Žalovaný však veden nesprávným právním názorem nepřistoupil k provedení svědeckého výsledku a bez dalšího toliko uzavřel, že uplatněné cestovné nepovažuje za účelně vynaložené náklady řízení. Soud taktéž nesouhlasí s argumentací žalovaného, že výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu není na daný případ přílehlavý. V rozsudku Nejvyššího správního soudu sice byla řešena náhrada jízdních výdajů v době, kdy zmocněnec měl pobočku v Čimelicích a nikoliv, jak tomu bylo v nyní projednávaném případě, v Praze, žalobce shodně, jako v nyní projednávaném případě, požadoval přiznat náhradu jízdních výdajů za cestu ze sídla zmocněnce v Písku do místa konání úkonu v Praze. Nejvyšší správní soud přitom ve výše citovaném rozsudku jednoznačně konstatoval: „Lze proto předpokládat, že advokát primárně bude uplatňovat náhradu cestovních výdajů právě z jeho sídla, neboť tak může efektivně doložit, jaká byla ujetá vzdálenost do místa poskytnutí právní služby. Obdobně § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu váže náhradu za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby na sídlo nebo bydliště advokáta. Nicméně není rozhodující, zda advokát cestoval ze sídla advokátní kanceláře nebo z její pobočky. Bylo by nepraktické vázat poskytnutí cestovních výdajů na jedno pevně dané místo, neboť někdy může advokát cestovat ze sídla a jindy z pobočky jeho advokátní kanceláře.“ S ohledem na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu a shora uvedené, shledal soud jízdní výdaje na cestu ze sídla zmocněnce v Písku do Prahy za účelně vynaložené náklady ve smyslu § 13 odst. 1 a § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu; když v přezkoumávaném správním řízení nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by zpochybnilly tvrzení advokáta o skutečně ujeté vzdálenosti ze sídla jeho advokátní kanceláře do Prahy na jednání komise a nahlížení do spisu dne 27. 8. 2015. V případě, že měl žalovaný pochyby o průběhu této cesty, měl je v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí konkrétním způsobem vyspecifikovat, neboť k zamítnutí nároku nepostačuje pouhý odkaz na existenci zřízení pobočky advokátní kanceláře v místě, kde mělo k určitému úkonu dojít.

34. Okolnosti akcentované žalovaným, že adresa sídla advokátní kanceláře zástupce žalobce byla v rozhodné době též místem trvalého pobytu bratra zástupce žalobce, a jedná se o byt v 7. patře panelového domu, který nebyl označen jako sídlo advokátní kanceláře zmocněnce, nejsou s to zpochybnit tvrzení zástupce žalobce, že měl v té době sídlo v Písku. Navíc danou okolnost šetřila Česká advokátní komora, přičemž nezahájila kárné řízení, kdy stížnost žalované shledala nedůvodnou, pouze vyzvala advokáta, aby na panelový dům nechal umístit tabulku s označením advokátní kanceláře. Pro úplnost soud odkazuje i na odbornou literaturu k § 14 odst. 1 advokátního tarifu: „*Za sídlo advokáta tedy lze považovat i jím zřízenou pobočku, proto i na cesty z této pobočky dopadá náhrada podle komentovaného ustanovení. Tomuto závěru také přisvědčuje převažující judikatura obecných soudů. V minulosti ČAK zaznamenala neetické jednání advokáta, který účtoval soudům a klientům náhradu za promeškaný čas spočívající v cestě z pobočky k místu úkonu, ač se vůbec na pobočce nezdržoval. Takové jednání vyvolalo kárné řízení, neboť advokát se dopustil provinění vůči článku 4 odst. 3 e. k., podle něhož projevy advokáta v souvislosti s výkonem advokacie mají být věcné, strážlivé a nikoliv vědomě nepravdivé.*“ (viz Kovářová D., Balík S., Diblíková L. a kol. *Vyhláška o advokátním tarifu: Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2019).
35. K výtce žalobce, že žalovaný ve věci rozhodl v neprospěch právního zástupce žalobce proto, že chová vůči němu osobní zaujetí, neboť úspěšně zastupuje příslušníky PČR, soud toliko uvádí, že se jedná o výtku uplatněnou jen v obecné rovině a soud nenalezl ani v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a ani ve správném spise ničeho, co by danou výtkou podporovalo.
36. Soud tedy shrnuje, že žalovaný v dané věci pochybil, neboť žalobci přiznal finanční náhradu jízdného a za promeškaný čas ve snížené výši, čímž byl žalobce zkrácen na svých právech, jelikož v důsledku přiznání nižší výše nákladů řízení bylo do jeho právní sféry negativním způsobem definitivně zasazeno, a proto soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil.
37. Na závěr soud uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným. Soud zdůrazňuje, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost dle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Ačkoli žalobce výslovně uvedl námitku, že je rozhodnutí nepřezkoumatelné, následné odůvodnění námítky souvisí s námitkou ohledně nepřiznání náhrady nákladů za cestu dne 27. 8. 2015. Námitku proto soud považuje za obecně formulovanou, jelikož žalobce neuvedl žádný konkrétní právní argument, který by vysvětlil, proč považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Soud proto rovněž jen v obecné rovině podotýká, že z výroku II. napadeného rozhodnutí je zřejmé, jak žalovaný o náhradě nákladů rozhodl i proč tak učinil (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, či ze dne 31. 3. 2004, č. j. 4 As 19/2014-35, a v neposlední řadě na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23).
38. Soud nad rámec uvedeného dodává, že podle ustálené judikatury jak správních soudů, tak Ústavního soudu, povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky

ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Podstatné je posouzení jádra případu a poskytnout odpověď na základní námitky, které v sobě mohou v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58, ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66). Městský soud ve světle citované judikatury v dané věci postupoval, neboť vypořádal podstatu žalobních námitek a nestíhá jej tudíž povinnost reagovat i na všechny další dílčí námitky vznesené žalobcem.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

39. Lze tak uzavřít, že žalovaný při stanovení náhrady nákladů řízení žalobce postupoval v rozporu s příslušnými právními předpisy, neboť v případě náhrady cestovného a za promeškaný čas strávený na cestě konané dne 27. 8. 2015, nezákonně nepřiznal žalobcem požadovanou náhradu hotových výdajů, proto soud postupoval podle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. a žalobou napadený výrok II. rozhodnutí pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v zejména v bodech 32. až 34. tohoto rozsudku.
40. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000 Kč a náklady právního zastoupení za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby.), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. $2 \times 3.100 \text{ Kč} = 6.200 \text{ Kč}$; dvě paušální částky ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. $2 \times 300 \text{ Kč} = 600 \text{ Kč}$. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tak činí částku 9.800 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám jeho právního zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 04.10.2023

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu